

principles of tax legislation Ukraine». It is difficult to unconditionally accept the title of this article. Analyzing in detail the principles set out in the Tax Code of Ukraine, it is easy to conclude that they concern not only the principles of tax law as following, most general tax regulation principles, the legal nature of tax administration. Dynamic analysis of principles of taxation, which is a particular sense associated with fiscal functions of tax involves comparing the principles embodied today by the current Tax Code of Ukraine and have been regulated by the law of Ukraine "On taxation system". Conventionally, we can distribute them into three blocks: a) the principles enshrined in the Tax Code of Ukraine for the first time; b) Principles of Tax Code of Ukraine, identified in tax legislation Ukraine to its adoption; c) the principles that disappeared with the tax laws of the Tax Code of Ukraine. It is clear that it is only the principles that we can associate with providing fiscal function of the tax.

Conclusions. *Proposed distribution and comparison of taxation principles, in one way or another related to the fiscal functions of tax into three blocks: a) the principles contained in the Tax Code of Ukraine for the first time; b) the principles of the Tax Code of Ukraine, which were identified in the tax legislation of Ukraine and to the adoption; c) the principles that have disappeared from the tax legislation with the adoption of the Tax Code of Ukraine. Describing the features of the tax should be based on the effect of the significant leverage in tax regulation. Still another sustained a lively discussion about the number and nature of these functions. According to the author, the most balanced view of the tax system functions can provide three of them, adjusting, and fiscal control. The latter expresses the main purpose of the tax - the formation of public funds of funds to finance the needs of the state and local communities.*

Key words: tax, tax functions, fiscal function of the tax, tax, tax principles.

Надійшла до редколегії 31.03.2015 р.

Олексій Юрійович Битяк,
канд. юрид. наук,
асистент кафедри господарського права
Національний юридичний університет
імені Ярослава Мудрого,
м. Харків

УДК 342.951:004.738.5

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН, ПОВ'ЯЗАНИХ ІЗ ВИКОРИСТАННЯМ МЕРЕЖІ ІНТЕРНЕТ

У статті розглянуті питання щодо правового регулювання суспільних відносин, які виникають, розвиваються та припиняються у зв'язку із застосуванням послуг мережі Інтернет. Проаналізовано положення Закону України «Про телекомунікації».

Ключові слова: Інтернет, телекомунікації, інтернет-технології, інформація, суспільні відносини, інформаційна інфраструктура.

Для вирішення питань правового регулювання відносин, пов'язаних з використанням Інтернету, необхідно розглянути зміст та особливості тих суспільних відносин, які виникають, розвиваються та припиняються у зв'язку із застосуванням послуг мережі Інтернет. Слід мати на увазі, що правові відносини, які виникають у цій сфері, регулюються нормами як публічного, так і приватного права, тобто нормами різних галузей права.

У Законі України «Про телекомунікації» [8] надано визначення Інтернету: це всевітня інформаційна система загального доступу, яка логічно зв'язана глобальним адресним простором і базується на Інтернет-протоколі, визначеному міжнародними стандартами. Закон визначає засади захисту прав споживачів і контролю за ринком комунікацій та забезпечення надання телекомунікаційних послуг достатнього асортименту, обсягу та якості шляхом обмеженого регулювання ринкових відносин для сприяння ефективному функціонуванню відкритого і справедливого конкурентного ринку, захисту прав споживачів.

Слід зазначити, що майже жодного суб'єкта чи правовідношення стосовно регулювання використання мережі Інтернет у Законі не названо. Це можуть бути користувачі, серед яких державні органи, недержавні структури, юридичні й фізичні особи, власники (оператори) Інтернету. Регулювання державою та її органами інформаційних відносин здійснюється шляхом визначення інформації, яка може бути надана в Інтернеті, інформації, яка не підлягає розголошенню, щодо захисту інформації, фіскальних відносин при використанні електронної комерції, дотримання норм суспільної моралі, впровадження Інтернет-послуг як форми оповіщення суспільства про діяльність органів влади, найважливіших подій у світі і країні та ін.

Попри широке використання Інтернет-технологій, дискусії з приводу правового регулювання суспільних відносин у цій сфері, в тому числі в Україні, продовжуються [1–3; 9–11].

Використання Інтернет-технологій має важливе значення для функціонування суспільних інститутів і економіки, формування державної політики в умовах світової глобалізації. Продовжує залишатися проблемним питання щодо захисту прав та інтересів фізичних і юридичних осіб у середовищі Інтернет. Питання про правове регулювання суспільних відносин, пов'язаних з використанням Інтернет-технологій, також є дискусійним з погляду науковців у концептуальному плані – доцільне чи ні правове регулювання таких відносин, що це за відносини, яка їх сутність та зміст.

Відомим для правознавців є погляд на відносини як продукт взаємодії людей, а всі види і форми відносин, які виникають і функціонують у суспільстві, є суспільними [9], спрямованими на задоволення потреб та інтересів окремих осіб чи їх об'єднань. Разом із тим відносини виникають між певними суб'єктами, і тільки за таких умов можливе застосування правових механізмів урегулювання конституційних, цивільних, адміністративних, господарсько-правових та інших відносин. В усіх випадках виникнення цих відносин є, як мінімум, дві сторони, два суб'єкти, для права (закону) не має значення, в якому орга-

нізаційно-правовому стані вони перебувають стосовно один одного. Важливо, що вони вступають у взаємовідносини між собою і ці відносини можна врегулювати правом. Учасниками Інтернет-відносин, безумовно, виступають певні організації та індивіди, але вони не ідентифікуються як персоналії. Кожен учасник Інтернет-мережі може вносити будь-яку інформацію, бажано лише, щоб вона не спричинила шкоди іншим. На жаль, це не завжди так. В Інтернеті можна зустріти дані, що стосуються окремих осіб, до речі, не завжди правдиві, але встановити їх розповсюджувача практично неможливо. У мережі Інтернет значно збільшилася кількість суб'єктів, які використовують його можливості в різних сферах діяльності – соціальній, економічній, політичній, культурній, релігійній, гендерній і т.п. У зв'язку з цим можна зробити висновок, що в умовах широкого використання можливостей Інтернету, постійного збільшення кількості суб'єктів, які його використовують, виникає необхідність у захисті прав і інтересів фізичних та юридичних осіб, держави (держав), суспільства з метою недопущення розповсюдження неправдивої, аморальної, злочинної інформації. Тому необхідне забезпечення діяльності суб'єктів Інтернет-мережі правовими засобами, тобто правове регулювання Інтернет-відносин.

У наукових дослідженнях виділяють два основних об'єкта правовідносин, пов'язаних із Інтернетом: підсистема інформаційної інфраструктури у вигляді телекомунікаційної мережі як сукупності технічних і програмних засобів, призначених для передавання і приймання різних даних, і, як сукупність мережі Інтернет, засобів і Інтернет-технологій, призначених для забезпечення реалізації відповідних функцій у різних сферах діяльності. З цього виводяться дві групи відносин, пов'язаних з Інтернетом:

– відносини, пов'язані безпосередньо з мережею Інтернет як телекомунікаційною мережею;

– відносини, пов'язані з використанням мережі Інтернет, Інтернет-технологій для реалізації різних видів діяльності [1].

Безумовно, обидві групи відносин потребують відповідного правового регулювання, закріплення правовими нормами, однак ми підтримуємо думку О. А. Баранова, що до інформаційних відносин може бути віднесена лише друга група суспільних відносин, попри те, що якраз стосовно визначення правового регулювання другої групи суспільних відносин і ведуться дискусії серед науковців-правників[1-2].

Правове регулювання суспільних відносин, пов'язаних з мережею Інтернет, ускладнюється декількома факторами: зростає кількість користувачів і сфер людської діяльності, в яких використовуються Інтернет-технології. Відповідно зростає кількість інформації, швидкість її використання в процесі реалізації діяльності людей та їх груп від створення, передачі, зберігання, використання до знищення інформації.

Серед принципів діяльності у сфері телекомунікацій можна назвати: доступ споживачів до загальнодоступних телекомунікаційних послуг, які необхідні їм для задоволення власних потреб, участі в політичному, економічному та гро-

мадському житті; взаємодія та взаємопов'язаність телекомунікаційних мереж для забезпечення зв'язку між споживачами всіх рівнів; забезпечення сталості телекомунікаційних мереж і управління цими мережами з урахуванням їх технологічних особливостей на основі єдиних стандартів, норм і правил; державна підтримка розвитку вітчизняного виробництва технічних засобів телекомунікацій; упровадження світових досягнень у сфері телекомунікацій; залучення і використання вітчизняних та іноземних матеріальних і фінансових ресурсів, новітніх технологій, управлінського досвіду.

Органами управління (виконавчої влади) у сфері телекомунікаційний є Кабінет Міністрів України, центральний орган виконавчої влади у галузі зв'язку, інші органи відповідно до Закону України «Про телекомунікації» [7]. Кабінет Міністрів України забезпечує проведення державної політики у сфері телекомунікацій; рівні умови розвитку всіх форм власності у сфері телекомунікацій; спрямовує і координує діяльність міністерств, інших центральних органів виконавчої влади, розробляє пропозиції щодо державної політики у сфері телекомунікацій і реалізує її у межах своїх повноважень; розробляє проекти законів, інших нормативно-правових актів; впроваджує технічну політику у сфері надання телекомунікаційних послуг, стандартизації, підтвердження відповідності технічних засобів телекомунікацій та ін.

Органом державного регулювання у сфері телекомунікацій є Національна комісія, що здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації, до повноважень якої відноситься: внесення пропозицій до органів державної влади щодо проектів законів та інших нормативно-правових актів, стандартів у сфері телекомунікацій; видання нормативних актів з питань, що належать до компетенції Національної комісії, яка здійснює державне регулювання у сфері зв'язку та інформатизації й контролює їх видання; забезпечення державного нагляду за додержанням суб'єктами інформаційного ринку законодавства про телекомунікації; здійснення ліцензування та реєстрації у сфері надання телекомунікаційних послуг; встановлення Правил здійснення діяльності у сфері телекомунікацій та ін.

Умовами застосування технічних засобів телекомунікацій є їх відповідність стандартам і технічним регламентам. Технічні засоби телекомунікацій повинні мати виданий у встановленому законодавством порядку документ про підтвердження відповідності вимогам нормативних документів у сфері телекомунікацій.

Розвиток та вдосконалення телекомунікаційних мереж загального користування України здійснюється відповідно до Концепції розвитку телекомунікацій України із застосуванням новітніх технологій у сфері телекомунікацій, які відповідають міжнародним стандартам, з урахуванням технологічної цілісності всіх мереж та засобів телекомунікацій, підвищення ефективності та сталості функціонування. Основною метою Концепції розвитку телекомунікацій України є гармонійний і динамічний розвиток телекомунікаційних мереж на всій території країни, насамперед у регіонах з недостатнім рівнем насиченості

місцевих мереж загального користування. Для цього необхідно вдосконалити рівень правових (законодавчих) актів (закони, укази Президента, постанови Кабінету Міністрів України, центрального органу), якими можуть регулюватися певні інформаційні відносини. Безумовно, лише законами мають бути врегульовані всі відносини, пов'язані з правами і свободами людини.

Актуальним залишається питання правового регулювання якості послуг, які надаються споживачам. Однією з головних проблем є визначення правового порядку встановлення технічних параметрів показників якості доступу до мережі Інтернет для кожного окремого споживача та правове регулювання процедур їх контролю.

В Україні безпосередньо Інтернету присвячено Указ Президента України «Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпеченню широкого доступу до цієї мережі в Україні» від 31 липня 2000 р. [6]. Указ визначає головні напрямки правового регулювання Інтернет, але він так і не був реалізований. Указ є підтвердженням, певною мірою, тих проблемних питань, які ми маємо розглянути.

Принциповими й актуальними є питання, пов'язані не лише з управлінням і керівництвом інформаційними системами в нашій державі, а й ті, що стосуються забезпечення інформаційної безпеки, охорони авторських прав, розповсюдження інформації, яка може загрожувати національним інтересам України, її економічній і фінансовій системі, правам та інтересам фізичних і юридичних осіб, недобросовісної, антигуманної інформації тощо.

«Свобода інформації є основним правом людини і критерієм усіх інших свобод» – записано у Резолюції 59 Генеральної Асамблеї ООН, але така свобода не повинна порушувати права і свободи інших чи створювати загрозу правам людини. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод у ст. 10 вперше в історичному плані визначила доступ до публічної інформації як право кожного та заборону втручання органів державної влади у свободу отримання і передачі інформації, ідей, за винятком випадків, коли заборона пов'язана з інтересами національної безпеки, територіальної цілісності або громадської безпеки, запобіганням заворушенням чи злочинам, охороною здоров'я чи моралі, захистом репутації чи прав інших осіб, запобіганням розголошення конфіденційної інформації або підтриманням авторитету і безсторонності суду [4].

Інтернет, як засіб масової інформації, надає найбільш широкі можливості, в порівнянні з іншими ЗМІ, щодо збирання, використання і поширення інформації. Глобальна мережа Інтернет – це необмежений доступ до інформації, але одночасно створюються можливості використати його ресурс у протиправних, наклепницьких та інших антигромадських цілях, оскільки доступ до мережі простий, а особа, що його здійснює, не зобов'язана надавати дані, які дозволять її ідентифікувати. Чинне міжнародне та національне законодавство не встигає за розвитком мережі, хоча рівень врегулювання відносин в інформаційній сфері на сьогодні досить суттєвий.

До найбільш вагомих нормативно-правових актів в інформаційній діяльності слід віднести Конституцію України та Цивільний кодекс України, які визначають засади одержання, використання, поширення, зберігання інформації, захисту прав суб'єктів інформаційних відносин.

Нами вже згадувалися деякі положення міжнародних актів – Резолюції Генеральної Асамблеї ООН, Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод. Міжнародні стандарти щодо інформаційної сфери встановлено і низкою інших актів. Зокрема, це Загальна декларація прав людини, Європейська конвенція про захист прав людини і основоположних свобод, Міжнародний пакт про громадські та політичні права, інші важливі міжнародно-правові документи, які тією чи іншою мірою торкаються врегулювання інформаційних відносин. Слід також підкреслити, що переважна їх частина була прийнята до появи та широко використання комп'ютерної техніки й комп'ютерних програм, не говорячи про виникнення міжнародної мережі Інтернет. Тому ці акти фактично не містять положень, які б прямо стосувалися Інтернету. Міжнародна спільнота бачить проблеми, пов'язані з Інтернетом, як такі, що стосуються врегулювання відносин щодо його використання, але кожна країна намагається самостійно вирішити коло питань, що виникають у сфері мережі, шляхом введення національного законодавства у відповідність з вимогами часу.

Не є винятком із цього наша держава. Інформаційне законодавство України було прийнято значно пізніше цілої низки міжнародних документів, а тому у більшості випадків враховує міжнародні стандарти щодо врегулювання відносин в інформаційній сфері. До актів, що регулюють інформаційні відносини, належать закони України «Про інформацію», «Про телебачення і радіомовлення», «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні», «Про захист інформації в автоматизованих системах», «Про науково-технічну інформацію», «Про зв'язок», «Про інформаційні агентства», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про телекомунікації», «Про доступ до публічної інформації», «Про захист персональних даних», «Про електронний цифровий підпис» та ін. Звертає увагу те, що питанням використання комп'ютерної техніки, інформаційних технологій присвячено тільки деякі з них (в незначних масштабах), тоді як об'єднання комп'ютерних мереж у національному просторі, а в міжнародному – поява низки міжнаціональних мереж і глобальної мережі Інтернет, що надає можливість вільного доступу до значного масиву інформації, вимагає уваги з боку міжнародних організацій та врегулювання нормами національного, внутрішнього права. Безумовно, можна піти шляхом Російської Федерації і Китаю й просто закрити доступ до певних сайтів чи всієї мережі, але в такому випадку виникає питання щодо права на інформацію і свободу використання засобів масової інформації. Але якщо кожна країна самостійно, в межах міжнародних стандартів, які, до речі, для мережі Інтернет не визначені, встановлює правила користування автоматизованим середовищем, то роль внутрішнього

законодавства важко переоцінити, особливо в питаннях збереження державної таємниці, національної системи конфіденційного та спеціального зв'язку, банківської таємниці, персональних даних тощо.

У правилах користування тим чи іншим сайтом майже завжди звертається увага на заборону користувачам порушувати права інших осіб, моральні засади суспільства, поширення інформації, яка суперечить законодавству відповідної держави, підриває основи державного ладу, державної безпеки.

Якщо взяти особисту інформацію (інформацію про особу), то згідно з Конституцією України кожний має право на повагу його гідності. У законодавстві також говориться про неприпустимість розповсюдження інформації, яка дискредитує, принижує честь і гідність, ділову репутацію, недоторканість особистого життя інших людей. На сайтах у мережі можна знайти порушення всього перерахованого вище, незважаючи на те, що такі дії здійснюються на території України і мають регулюватися українським законодавством, а відповідно до ст. 31 Закону України «Про інформацію» організації, які збирають інформацію про громадян, повинні до початку роботи з нею у встановленому Кабінетом Міністрів порядку здійснити державну реєстрацію відповідних баз даних [7].

Доречно звернути увагу, що йдеться про інформацію не лише щодо користувачів соціальної сітки, які укладають так звану (угоду) договір про надання послуг, а й про інформацію, якою порушується недоторканість особистого життя, принижується честь і гідність, ділова репутація людей, які часто не є користувачами мережі. А така неправдива інформація стосується не лише персоналій, а й тих організацій, з якими вони перебувають у службових чи трудових відносинах.

Зрозуміло, що стан речей, про які зазначено вище, пов'язаний в першу чергу з користувачами Інтернет-мережі. При її появі (виникненні) Інтернет-співтовариство складала особи, які належали до науки, були освіченими і високоінтелектуальними, а тому правила, що склалися в цьому невеликому співтоваристві при використанні Інтернет, були прості й демократичні. Це були правила саморегулювання, суть яких така: кожен може робити все, що він хоче, але при цьому не спричиняє шкоди іншим і не порушує працездатність мережі Інтернет. Зі значним збільшенням кількості суб'єктів використовуючи Інтернет, великою різницею за сферами їх діяльності, культурним, освітнім рівнем, релігійними, національними, гендерними ознаками, як вірно підкреслює О. А. Баранов, механізми саморегулювання стали малоефективними стосовно забезпечення захисту прав і інтересів суб'єктів в таких умовах, а тому на зміну періоду романтичного розвитку Інтернет мають прийти традиційні правові механізми [1].

Враховуючи особливості функціонування мережі Інтернет як публічного, глобального ресурсу, слід підходити і до правового регулювання відносин з його створення, використання, поширення та зберігання інформації, управління використанням Інтернет на міжнародному і національному рівнях. Відповідно правове регулювання відносин в інформаційній сфері,

до якої відноситься й Інтернет, має здійснюватися на основі міжнародних документів і внутрішнього законодавства. До управління використанням Інтернет мають бути допущені всі зацікавлені суб'єкти – міжурядові, міждержавні, міжнародні організації, національні парламенти й урядові структури, приватний сектор, окремі користувачі та ін.

Ми не ставимо перед собою завдання визначитися щодо всіх суспільних відносин, які виникають у зв'язку Інтернет. Разом із тим необхідно визначитися з ними, оскільки від цього залежить рівень правового регулювання – міжнародний, міжурядовий, національний – закони чи підзаконні нормативно-правові акти. Сьогодні ми бачимо декілька проблем, які вимагають нагального вирішення у сфері функціонування Інтернет. Серед них можна назвати:

– вироблення міжнародних правил користування мережею на базі тих нормативно-правових актів, які вже прийняті як міжнародно-правові, та з урахуванням напрацювань національного законодавства;

– визначитися відносно віднесення Інтернету до засобів масової інформації, а відповідно поширення законодавства щодо ЗМІ на Інтернет, враховуючи, що це зовсім інша сфера соціальної та інформаційної взаємодії людей, яка вимагає (обумовлює) зовсім інших підходів до правового забезпечення. Не дивно, що п. 65 Орієнтованого плану законопроектних робіт ще на 2009 р., затвердженого розпорядженням Кабінету Міністрів України 18 лютого 2009 р. №185-Р, Службі безпеки України доручено підготувати проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо державної реєстрації Інтернет-видань» щодо процедури державної реєстрації Інтернет-видань як засобів масової інформації [5];

– враховуючи значне зростання протизаконних управлінських, економічних, фінансових, юридичних тощо (крадіжки, тероризм, кіберзлочинність) операцій, що здійснюються з використанням мережі, зростання в Інтернет-просторі асоціальних елементів і осіб, які грубо порушують норми моралі, визначитися щодо заходів відповідальності (кримінальної, адміністративної, матеріальної) стосовно суб'єктів цієї діяльності;

– для формування відповідних правил держава має встановити не лише заходи карального, примусового чи адміністративного характеру, а й розглянути можливості визначення заходів, які б стимулювали досягнення певного стану мережі (інформації в ній), яка б відповідала виробленим людством цінностям як і правовим нормам. У цьому питанні важливе значення має саморегулювання в системі соціальних комунікацій Інтернету, як це відбувалося на початку його зародження, про що вже велася мова;

– чітке розмежування правового врегулювання технічних проблем, питань організаційного характеру не пов'язаних із розповсюдженням інформаційної, але пов'язаних з безпекою мережевою, а також питань стосовно створення, використання, розповсюдження, збереження інформації, а відповідно врегулювання відносин, які виникають у цих сферах;

– вбачається недоцільним та неефективним розроблення та прийняття єдиного та узагальнюючого нормативно-правового акта (закону) щодо Інтернету, оскільки важко собі уявити, як у ньому можуть бути об'єднаними всі Інтернет-сервіси, технічні, функціональні, інформаційні, соціальні, економічні компоненти (складові). Питання порушення прав інтелектуальної власності, кіберзлочинності, принижуючої, непристойної інформації, недобросовісної реклами, приватної інформації, конфіденційної, державної таємниці, порушення прав особи та відповідальності за них, в тому числі через Інтернет, мають регулюватися в законах (законодавчих актах), які регулюють певні відносини.

Сподіваємося, що розглянуті питання будуть корисними для аналізу окремих проблем правового регулювання відносин у мережі Інтернет, що розглядається як технічна і соціальна система. Головним, як уявляється, на нинішньому етапі розвитку і розповсюдження та використання Інтернет є навіть не підготовка і прийняття відповідних законів та інших нормативно-правових актів, міжнародних документів, а вироблення доктринальних підходів до створення такого законодавства, визначення концептуальних напрямків розвитку наукових досліджень щодо регулювання правовідносин у сфері Інтернет, вироблення та надання конкретних пропозицій стосовно правових засад цієї діяльності.

Список літератури:

1. Баранов А. А. Інтернет: объект правоотношений и предмет регулирования : монография / А. А. Баранов. – К. : Ред. журн. «Право України» ; Х. : Право, 2013. – 144 с. – (Науч. Сб. «Академічні правові дослідження». Прил. к юрид. журн. «Право України» ; вып. 30).
2. Баранов О. А. Інформаційне право України: стан, проблеми, перспективи / О. А. Баранов. – К. : Вид. дім «Софт Прес», 2005. – 316 с.
3. Горошко Е. И. Проблема регулирования правовых отношений в сети Интернет / Е. И. Горошко // Теория та практика судової експертизи і криміналістики. – Вип. 7. – Х. : Право / ХНДІ судових експертиз ім. М. С. Бокаріуса, Національна юридична академія України ім. Я. Мудрого, 2007. – С. 508–518.
4. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод від 04.11.1950 р. // Голос України. – 10.01.2001. – № 3.
5. Про затвердження орієнтовного плану законопроектних робіт на 2009 рік : розпорядження Кабінету Міністрів України від 18.02.2009 р. № 185-р // Уряд. кур'єр. – 04.03.2009 р. – № 39.
6. Про заходи щодо розвитку національної складової глобальної інформаційної мережі Інтернет та забезпеченню широкого доступу до цієї мережі в Україні : Указ Президента України від 31.07.2000 р. № 928/2000 // Офіц. вісн. України. – 2000. – № 31. – Ст. 1300.
7. Про інформацію : Закон України від 02.10.1992 р. № 2657-XII // Відом. Верхов. Ради України. – 1992. – № 48. – Ст. 650.
8. Про телекомунікації: Закон України від 18.11.2003 р. № 1280-IV // Відом. Верхов. Ради України. – 2004. – № 12. – Ст. 155.
9. Теория государства и права : учебник ; под ред. Н. И. Матузова, А. В. Малько. – 2-е изд., перераб. и доп. – М. : Юристъ, 2001. – 776 с.
10. Харчук В. Запровадження правового регулювання відносин у глобальній мережі Internet / В. Харчук, І. Пемпко // Юридичний журнал. – 2010. – № 12. – С. 28-30.
11. Шашенков Я. О. Правове регулювання інформаційних відносин в Інтернет-просторі / Я. О. Шашенков // Держава і право. Юрид. і політ. науки: зб. наук. пр. Юридичні і політичні науки. – К. : Ін-т держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2010. – Вип. 48. – С. 303–308.

Битяк А. Ю. Правовое регулирование общественных отношений, связанных с использованием сети Интернет.

В статье рассмотрены вопросы правового регулирования общественных отношений, которые возникают, развиваются и прекращаются в связи с применением услуг сети Интернет. Проанализированы положения Закона Украины «О телекоммуникациях».

Ключевые слова: Интернет, телекоммуникации, интернет-технологии, информация, общественные отношения, информационная инфраструктура.

Вутыак О. У. Legal regulation of public relations related to the use of the Internet.

Problem setting. *Using Internet technologies is essential to the functioning of public institutions and the economy, public policy in conditions of world globalization. Continues to be problematic issue of protecting the rights and interests of individuals and businesses in the Internet. The issue of legal regulation of social relations associated with the use internet technology is also controversial in terms of academics conceptually – appropriate or not regulation of such relationship, what is the relationship that their essence and that their contents.*

Recent research and publications analysis. *Known for lawyers is to look at the relationship as a product of interaction between people and all kinds and forms relationships arising and function in society is public, aimed at meeting the needs and interests of individuals or their associations. However, the relationship between certain subjects arise and only in such circumstances may use legal mechanisms for the settlement of constitutional, civil, administrative, economic, legal and other relations. In all cases of this relationship is at least two parties, the two entities for the right (law) does not matter in which organizational and legal state, they are relative to each other. It is important that they enter into relationships with each other, and these relations can settle right. Participants Internet relationship certainly serve certain organizations and individuals, but they are not identified as personalities. Each participant may make Internet network any information, preferably only that it did not cause harm to others. Unfortunately this is not always the case. On the Internet you can find data relating to individuals, the way is not always true, but set them Distributor virtually impossible. In the Internet greatly increased the number of entities that use of the Internet in various fields - social, economic, political, cultural, religious, gender, etc. In this regard, we can conclude – a popular use of the Internet, the constant increase in the number of entities using the Internet there is a need to protect the rights and interests of individuals and legal entities, the State (s) of society, to prevent dissemination of false, immoral, criminal information. That is why the support of the Internet network of legal means, that Internet regulation relations.*

Paper main body. *The legal regulation of social relations connected to the Internet is complicated by several factors: a growing number of users; increasing number of spheres of human activity, which finds place using Internet technologies. Under increasing amount of information, the speed of its use in the implementation of people and groups from the creation, transmission, storage, use the destruction of information.*

Conclusions. *Among the principles of activity in the telecommunications sector include: consumer access to publicly available telecommunications services they need to meet their own needs, participation in political, economic and social life; interaction and interconnectedness telecommunications networks for communication between users at all levels; sustainability management of telecommunications networks and these networks based on their technological features based on uniform standards, rules and regulations; State support for development of domestic production of telecommunication equipment; the introduction of world achievements in telecommunications; attraction and use of domestic and foreign material and financial resources, technology, managerial expertise.*

Key words: Internet, telecommunications, Internet technologies, information, public relations, information infrastructure.

Надійшла до редколегії 14.05.2015 р.